

AZ ELSŐ MENTOROM

Fiatalon az **eredményes élet** felé

**SZABÓ
KRISTÓF**
 gringobeast

**GIRÁN
GÁBOR**
giran.gabor

© 2021 Szabó Kristóf & Gilan Gábor
© Bagolyvár Trade Kft., 2021

Szerkesztette: Szilasi Éva
Tipográfia: Madarász György

All rights reserved. / Minden jog fenntartva.
Jelen könyv sem egészében, sem részleteiben nem
sokszorosítható, nem közölhető, semmilyen formában
és értelemben, sem elektronikus, sem mechanikus módon,
beleértve a nyilvános előadást, a tanfolyamot, a hangoskönyvet,
bármilyen internetes közlést, a fénymásolást,
illetve az információörögzítés bármely formáját.

Kiadja a Bagolyvár Könyvkiadó
Felelős kiadó a Bagolyvár Trade Kft. igazgatója
Készítette: EFO Nyomda

ISBN 978-615-5030-90-1

Ritkán van lehetőségem olyan céltudatos fiatalokkal találkozni, mint Kristóf és Gábor. Az első, még csak online találkozásunk alkalmával éreztem, hogy van valami a srácokban, amit sokan követni fognak. A mai világban igenis szükség van az új gondolkodókra, hogy kitűnjünk ebben a folyamatosan változó környezetben. Azok mellé társul szerencse, akik időben észreveszik, hogy csak önfejlesztéssel lehet kiemelkedő eredményeket hatékonyan elérni.

Háromgyermekes családapaként kiemelten fontosnak tartom a most felnövekvő generáció éberségét a világra. Hiszem, hogy minden belőlünk indul. Ezen szemlélettől viszont kár lenne megfosztani gyermekeinket. Szülőként bizalommal ajánlom ezt a könyvet minden szülőnek, akinek fontos gyermeke fejlődése, gondolkodása, szabadsága.

GERGICS DÁNIEL
nemzetközi vállalkozó

Nagy öröm számomra, hogy lehetőségem nyílt ajánlást írni a fiúk legelső könyvébe. Szépségkirálynőként és vállalkozóként gyakran találkozom céltudatos és sikerorientált emberekkel, de ez nem mindig volt így.

Ha karrierem elején valaki felhívta volna a figyelmemet a folyamatos személyes fejlődésre, illetve a tudatos és

kiegyensúlyozott élet fontosságára, valószínűleg rengeteg kimerítő, megterhelő hónapot spórolhattam volna meg magamnak. Ez a könyv szolgáljon útmutatóként azoknak a fiataloknak, akikben ott van az égő vágy, hogy alkossanak valami nagyot az életben.

GERŐ ADRIENN
szépségkirálynő, vállalkozó

Mindannyian többre vágyunk!

De vajon tisztában vagyunk azzal, hogy valójában milyen árat is fizetünk mindezért? Tényleg a saját álmainkat követjük, vagy észre sem vesszük, és folyamatosan másoknak igyekszünk megfelelni?

Kristóf és Gábor története fantasztikus egyszerűséggel ad választ a fenti kérdésekre. Mérnöki pontossággal foglalja össze a sikeres vállalkozáshoz és a kiteljesedett élethez elengedhetetlen alapelveket és értékrendeket.

Ez egy olyan könyv, amit minden pályakezdő fiatal számára kötelező olvasmánnyá tennék!

AG WOLF
nemzetközi üzleti mentor

Kristóf és Gabi az a két ember, akire minden fiatal felnézhet. Hogy miért is gondolom így? Kristóf segítőkész, mindent tudó huszonéves, aki kész megváltoztatni ezrek vagy akár tízezrek életét, és szeretné, ha mindenki napról napra tudna fejlődni és tennie a céljaiért. Gábor a korát meghazudtolóan érti a világ történeteit, és kifejtí róluk a véleményét.

Mindkét srác a produktivitás megtestesítő alakja, de nem árulnak zsákhamacskát. Eljárnak szórakozni, csajozni, és ki is emelik, hogy bizony ez is fontos egy ember életében.

SEFFER TAMÁS KRISTÓF
kétszeres WFC K1 világbajnok

A könyv segít megismerni önmagad, hogy hová tartasz és milyen céljaid vannak. Mindenekelőtt fiataloknak ajánlom, de olyan idősebbeknek is, akik elégedetlenek, és ki szeretnének lépni a komfortzónájukból. Megváltoztatja a gondolkodásmódodat, és elkezded azokat a dolgokat is értékelni, amiket eddig természetesnek tekintettél.

A könyv megerősített benne, hogy minden fejben dől el, és csak hozzáállás kérdése, hogy milyen lesz a napod, az edzésed, vagy akár a versenyed eredménye.

BÉKÉSI ESZTER
olimpikon úszó

Az elmúlt 3 évben több mint 300 vállalkozót mentoráltam, mégis nagyon kevés olyan emberrel találkoztam, mint Kristóf. Természetesen egy intelligens, tisztelettudó ember volt már akkor is, amikor megismertem, de nem volt sem sokkal okosabb, sem jóval tehetségesebb, mint a többiek. Adódik a kérdés ebben az esetben: Hogy lehet az, hogy egy huszoneves srác, aki nem rendelkezik „tiszteletsértelen” előnyökkel, éri el a legnagyobb fejlődést 300 vállalkozó közül? Én úgy látom, hogy ez egyetlen képességének tudható be: örök tanuló. Legyen szó a nagypapája bölcsességeiről, vagy az általam tanított vállalkozásfejlesztő módszerekről, ő csendben, szorgalmasan építi be a dolgokat, amelyeket tanáraitól hall. Ez a mentalitás óriási alázatot igényel, amely sokunkból hiányzik fiatalon. Kristófen kívül ebben a történetben egy másik fiatalember, Gabi gondolkodásmódját is megismerhetjük. Ez nekünk, olvasóknak azért örömhír, mert ahogy a mondás tartja: „hasznló hasznlót vonz”. Nem véletlenül, kettejük üzleti életében számos siker kovácsa Gábor kitartása volt, amellyel időközben fiatalok ezreinek vált példaképévé.

Tapasztalataikból fakadóan három olyan képességet sajátíthatunk el a könyvből, amelyek a boldog és sikeres élet alapkövei: alázat, szorgalom és kitartás.

TUSNÁDI ROLAND
a szolgáltatásalapú vállalkozók mentora

Amikor felnövünk, általában ösztönből cselekszünk és hozunk meg a döntéseket. Mármint, ha vannak döntéseink... Vagy mások döntenek életünk történéseiről nap mint nap? Ismerős?

Ezzel annyi a gond, hogy a való életben sok pofont gyűjthetünk, mivel nem tanuljuk meg, mi a felelősség, az öngondoskodás, a kitartás a döntéseink mellett. Elkerülnéd Te is a pofonokat?

Kristóf és Gábor története remekül megmutatja, hogyan működik manapság a felnőtté váló társadalmunk, sőt bárki ügyesen ellesheti tőlük, milyen egyszerű az életben való sikeres boldogulás! Dölj hátra, engedd bele magad, élvezd az utat! Hidd el, megéri! Ez nem kamu.

PATVAROS ISTVÁN
alapító
PÉNZMÁGNES Alapítvány –
A fiatalok életben való boldogulásáért

TARTALOM

Előszó · 13

1. Merj más lenni! · 15

2. Kezdd ezzel! · 43

3. Hová tartasz? · 73

4. Kikkel veszed körbe magad? · 97

4. A csendestárs · 111

6. A kulcs · 133

Hogyan tovább? · 155

ELŐSZÓ

A könyv megírását az az észrevétel inspirálta, miszerint a 21. századi fiatalok döntő többségének értékrendje egyre materialistább és túlságosan énközpontú irányba halad. Ez egy bizonyos mértékig nem is jelentene problémát, de az említett generáció már jóval túllépte ezt a szintet.

A könyv arra hivatott, hogy a fiatalok gondolkodásmódját helyesebb irányba terelje, ezzel támogatva, hogy igazi álmaikat gördülékenyebben el tudják érni. Szeretnénk, hogy a serdülőkorúak egy életre megtanulják az igazi értékrendet, amely az őszinteségen, a tisztességen és a becsületen alapszik.

A könyv segít abban, hogy a fiatalok még kamaszkorban felismerjék a legtöbb ember tartós boldogtalanságának okait, és kialakítsanak egy életre szóló víziót magukak, amit követni tudnak életük során. Higgyenek magukban és a képességeikben, hosszú távú célokat tűzzenek ki, illetve hatékonyan építsenek

14 Az első mentorom

ki új kapcsolatokat. Mindezt egy teljesen átlagos körülmények közt élő kamaszfiú életének egy szakaszán keresztül mutatjuk be.

Egy biztos: azok a fiatalok, akik elolvassák ezt a könyvet, inspiráltabban és céltudatosan állnak majd hozzá a mindennapokhoz.

1.

MERJ MÁŠ LENNI!

A legtöbb ember 25 éves korában meghal,
de csak 85 évesen temetik el.

„Végre szabadság” – gondoltam magamban, amikor megszólalt a csengő a nyári szünet előtti utolsó napon. Szeptember óta vártam ezt a pillanatot, így meg sem fordult a fejemben, hogy a kelletténél több időt töltsék el a nyomasztó iskolapadban. Jókedvűen lepacsiztam a haverokkal és máris a hazafelé vezető úton jártam, hogy elég időm legyen elkészülni a tanévzáró házibulira.

Készülődés közben nem arra gondoltam hogy melyik cipőmet vagy melyik órát vegyem fel (nyilván a legdrágábbat), sokkal inkább az este elengedhetetlen kellékén, a kifogásolhatatlan hangulat megteremtőjén, az alkoholon járt az agyam. Az év egyik legfelszabadultabb estéje (ha nem a legfelszabadultabb) vette pár órán belül kezdetét, és ezzel kimerült tanuló társaim is tisztában voltak. Jól tudtuk, hogy aznap éjszaka mindenki el fogja engedni magát, hiszen másnap már nem kell gyötrő dolgozatokra készülnünk, így a szokásosnál sokkal többet fogunk inni.

A partit az egyik legjobb barátom, Levi szervezte, aki aznap este több száz embert hívott meg a hatalmas otthonukba. Mondanom sem kell, hogy teljesen felelőtlenül és meggondolatlanul, a szülei tudta nélkül tette mindezt. De a mi bandánk már csak ilyen volt, mindent megtettünk azért, hogy mások szemében mi legyünk a gimi legmenőbb srácai, akiket mindenki ismer és akikért odavannak a lányok. A szokásosnál egy fíkarcnyival jobban vártuk az éjszakát, viszont egyáltalán nem éreztünk magunkat feszültnek miatta, hiszen már hozzászoktunk az izzasztó partikhoz. Még Levi sem izgult, pedig neki aztán megvolt az oka rá, merthogy a fél sulit várta aznap este a családja villájába.

Pár óra elteltével megérkeztünk a város legelőkelőbb környékére, ahol Levi és a családja élt. Magától értetődően, a csapattal korábban érkeztünk, hogy megalapozzuk az ígéretes rendezvényt. Igyekeztem a legdrágább és egyben a legstílusosabb ruháimat magamra venni, abban az esetben, ha a sulis legjobb csaja, Anna is megjelenne aznap. Bevallom, az utóbbi időben már picit izzott közöttünk a levegő, ennek okán arra számítottam, hogy ő is ott lesz, így egész álló délután azon törtem a fejemet, hogy hogyan szólítsam le a partin. Másfél óra múlva seregnyi korombeli fiatal rohamozta meg a bejáratot, és egy szempillantáson belül már az

előre behűtött italokat töltötték a piros műanyag poharakba. Engem ez nemigen tudott lázba hozni, mivel abban a pillanatban csak Anna holléte izgatott.

Lassan mindenki megérkezett, csak ő nem. Már éjfél elmúlt, amikor észrevettem, hogy a ház előtt megáll egy taxi, és három leányzó száll ki a hátsó ülésekről. Itt már kicsit feszengtem, mert tudtam, hogy ők lesznek azok, ugyanakkor magabiztosnak éreztem magam, ami főleg az ász szerelésemenek volt köszönhető. Sietve lefelé vettem az irányt, egyenesen a bejárathoz, mígnem össze nem akadtunk az óriási tumultusban. Odaléptem, és a megszokottnál hangosabban, habár mosolyogva köszöntöttem:

– Örülök, hogy eljöttél! Nagyon jól nézel ki!
– Szia, Dávid! – válaszolt enyhén elpirulva.
– Nincs kedved meginni valamit? – kérdeztem magabiztosan.
– Bocsi, de épp most írt nekem Levi, hogy vár az emeleten, de majd utána biztos összefutunk még! – válaszolt, a telefonja képernyőjét nézegetve.

Noha azt mutattam, hogy boldogan intek neki búcsút a találkozásunk után, legbelül teljesen kibuktam. Fogtam egy vodkával teli üveget, és kiültem a kert leghátsó zugába azon gondolkodva, hogy miért jöhet be neki Levi jobban, mint én.

„Jóval többen ismernek engem, mint őt. Sokkal edzettebb is vagyok nála – gondoltam. – Egyedül annyi, hogy az ő csa-

ládjának nagyobb háza meg jobb autója van. De ez ennyit számítana?”

Az este hátralévő részében csüggedten ültem ugyanazon a helyen, míg üressé nem vált a kisajátított vodkás üvegem és a cigarettás dobozom.

Már hajnalodott, mikor nehézkesen fogtam magam, és elköszönés nélkül hazaindultam. Reménykedtem benne, hogy mire gyalog hazaérek, kijózanodom, és az erős dohányszag is enyhül, ami a pulóveremből áradt. Egy órán belül hazaértem, de még rosszabbul éreztem magam, mint amikor elindultam. Olyan ramaty állapotban voltam, hogy még a szüleimet is felébresztettem, amikor beestem a lakásba. Az erős bagó- és piaszag azonnal szétáradt a szobában. Apám, még a szemét dörzsölve, hangos kiabálásba kezdett, de alig értettem belőle valamit, hisz már csak az járt a fejemben, hogy végre bedőlhessek az ágyamba.

Késő délután ébredtem fel, és tudtam, hogy komoly kioktatás vár rám. Amikor a konyhába indultam, hogy keressek valami gyorsan elfogyasztható ételmet, összefutottam anyámékkal a nappaliban. Még soha nem láttam őket ilyennek azelőtt. Egyszerre sütött róluk a csalódottság és a düh. Egy hosszabb monológ után közölték, hogy megvonják az összes zsebpénzemet. Akkoriban azt gondoltam, hogy ez a lehető legborzalmasabb dolog, ami egy magamfajta sráccal történhet a nyári szünet legelején. Azon

kezdttem el aggódni, hogy miből fogom megvásárolni a legújabb cipőt, amit kinéztem magamnak.

„Minden haveromnak új csukája lesz, én pedig ugyanazt fogom viselni, amit már három hónapja hordok” – kapkodtam a fejemet aggódva.

Tovább tetőzte a bajt, amikor jött egy üzenet a közös csoportunkba Levitől, amitől teljesen meghűlt bennem a vér.

„Felejtethetlen este volt, srácok! – írta lángokat ábrázoló jelekkel Levi. – Mi lenne, ha közösen mennénk fesztiválózni a Balatonra a jövő hónap végén?”

Mindenki nagyszerű ötletnek találta a fiúk közül, így én sem mondhattam nemet, mivel nem szerettem volna, ha nyápicnak tartanak. Már csak ki kellett találjam, hogyan kéredzkedek el a szüleimtől, illetve honnan lesz erre az egészre pénzem. Valami csoda folytán apám beleegyezett, azzal a feltétellel, ha a saját megspórolt zsebpénzemből állom a kiruccanást. Ezzel csak egyetlenegy probléma volt: egy fillér megtakarított pénzem sem volt. Tudtam, hogy az egyetlen lehetőségem a diákmunka, ezért rögvest elkezdtem utánaézni a lehetőségeknek. „Biztos nem fogok ilyen helyeken dolgozni. Mi lesz, ha a haverjaim valahogy megtudják? Erre fog rámenni a fél nyaram!” – ilyen és még hasonló gondolatok kavartak a fejemben. Viszont muszáj voltam valamit elvállalni, mert máshogy képtelen voltam pénzhez jutni.

Végül egy raktáros állásra jelentkeztem, mivelhogy ez volt az egyetlen hely, ahol teljesítmény alapján fizettek.

„Így sokkal hamarabb meg fogom keresni a kellő összeget” – gondoltam naivan.

„Most ténylegesen odateszem magam!” – motiváltam magam az első munkanapom reggelén. Az egyik sokat érő sportcipőmben indultam el otthonról, azt remélve, hogy ez majd feltűnik a munkatársaimnak is. Amikor megérkeztem a gyár raktárrészlegéhez, megállapítottam, hogy csak pár velem egykorú diák dolgozik ezen a részlegen, mindenki más sokkal idősebb volt nálunk.

A feladat rendkívül egyszerűnek tűnt, üres műanyag dobozokat kellett egymásba helyezni és felrakni magas polcokra. Pár óra elteltével kimerülten huppantam le egy szabad székre, hogy elfogyasszam a szalámis szendvicsemet, amit reggel készítettem magamnak. Ebédszünetig több mint százötven dobozt pakoltam fel a polcokra, ami jelentősen leszívta az energiámat, a dobozok még a csuklómat is feltörték, és a karomat is alig bírtam már felemelni. De a cél lebegett a szemem előtt, hogy elmegyek a fesztiválra, ráadásul egy vadonatúj cipőben.

Késő délután volt, amikor hangos ricsajra lettem figyelmes a terület bejárati kapujánál. Egy matt fekete Porsche hajtott be és parkolt le közvetlenül mellettünk, a pár négyzetméteres porta ajtajánál. Egy napszemüveges, ötvenes éveiben járó, sötét hajú

férfi szállt ki az autóból. Az öltözetéből nem arra következtetnél, hogy ilyen drága autó tulajdonosa. Szétgombolt, fehér ingpólót viselt sötét rövidnadrággal, és fehér sportcipőt. Mindenkit kedvesen üdvözölt, aztán sietős lépteivel beviharzott az irodába. Én ezzel mit sem törődve végeztem tovább a munkámat, hogy minél több pénzt keressek nap végén. Fél óra elteltével a nagy dobozpakolásban arra lettem figyelmes, hogy a hátam mögül mélyebb hangon megszólít valaki. Mikor hátranéztem, nagy meglepetésemre a napszemüveges férfi – mint utólag kiderült, ő volt a főnököm – állt mögöttem és nyújtotta felém a kezét.

– Szia, István vagyok – mondta magabiztos kézfogással kísérvé.

– Dávid – mormogtam kissé szégyenlősen.

– Kérlek, gyere fel műszak után az irodába, beszélni szeretnék veled – jelentette ki még mélyebb hangon, majd hátat fordított nekem.

Azon nyomban szaporábban kezdett el verni a szívem. „Talán valamit elrontottam?” – kérdezgettem magamat feldúltan.

Az elnyújtott és kimerítő műszak végeztével az iroda felé vettem az irányt. Bár az elmém nem támogatta ezt az ötletet, muszáj voltam belevetni magamat. Ugyan még most sem tudtam, hogy mit csinálhattam rosszul, kénytelen voltam a legrosszabbra gondolni. Már elkönyveltem magamban, hogy ez volt az első és

egyben az utolsó munkanapom is ezen a helyen. Viszolyogva kopogtattam be az iroda fehér ajtaján, abban reménykedve, hátha nem hallják meg odabent. Ez a vágyam azonban egy pillanat alatt szertefoszlott.

– Gyere! – kiáltott ki valaki bentről markáns hangon.

Lenyomtam a kilincset, majd beprésem magamat a viszonylag alacsony ajtókeret alatt. Nagy meglepetésemre már mindenki hazament, csak István üldögélt odabent.

– Foglalj helyet! – mutatott egy székre.

Akkor még nem is sejtettem, hogy egy hosszas, éjszakába nyúló beszélgetés vár rám.

– Először is gratulálni szeretnék az első munkanapodhoz nálunk, rendkívül szorgalmasan dolgoztál ma – mondta elismerően.

– Köszönöm – válaszoltam egy cseppel nyugodtabb hangnemben. – Akkor nem akar elküldeni?

A férfi olyan intenzív nevetésbe kezdett, hogy majdnem hátraesett a fekete színű gurulós székével.

– Azt hitted, hogy azért hívlak fel, hogy kirúgjalak? – kíváncsiskodott röhögve. Én pedig majd elsüllyedtem szégyenemben. István egy pillantás alatt abbahagyta a nevetést, majd komolyra fordította a szót.

– Öszintén, az az alkalmazottam, aki több mint tizenöt éve nálam dolgozik, nem pakolt még ennyi dobozt egy nap,

mint te az első napodon – közölte cseppnyi büszkeséggel az arcán. – Egyedül arra lennék kíváncsi, hogy egy ennyi idő fiatal mi készített arra, hogy ilyen szorgosan dolgozzon ilyesféle munkahelyen? Ezt csak azért kérdezem – folytatta –, mert a ruháidból kiindulva, nem úgy nézel ki, mint aki szegény családból származik. Jól gondolom? – kíváncsiskodott a cuccaimat lesve.

- Szerencsére így van, igen – helyesletem.
- Hát akkor miért vagy itt? – puhatolódzott kitartóan.
- Ez egy hosszú történet – vágtam rá.
- Én ráérek – mondta.

Elmeséltem neki az estét, amiért a büntetést kaptam. Azt is elmondtam, hogy a barátaimmal akarok menni nyaralni, meg egy új cipőre is szükségem lenne.

– Pontosan mennyi pénzre van szükséged? – érdeklődött kissé tapintatlanul.

- Százezer forintra – válaszoltam.
- Az kb. kétheti munka, ha ilyen aktívan dolgozol továbbra is – reflektált pár másodperc fejszámolás után.

Ekkor roppantul reményvesztettnek éreztem magam. Ötletem sem volt, hogyan fogom tudni végigcsinálni, és az új cipőt még bele sem számoltam. Abban a pillanatban inkább feladtam volna, hogy más munkalehetőség után nézzek.

– Látom rajtad, hogy elkeseredettnek érzed magad – mondta megértően. – Most képzelj el azt, aki negyven éve mindennap ezt csinálja.

Rögtön a szüleim jutottak eszembe, akik csak azért gürcölnek nap mint nap nyolc órát, hogy én így élhessek.

– Borzasztó lehet. Negyven év hihetetlenül hosszú idő – alapítottam meg a padlót bámulva.

– Te hogyan képzeled el a jövődet, Dávid? Mi szeretnél lenni, ha felnőtt? – érdeklődött.

– Hát, a szüleim és a tanáraink tanácsára egyetemre fogok menni, aztán... – halkultam el a mondat végéhez érve.

– Aztán micsoda? – faggatózott felemelt hangon.

Nem tudtam mit mondani, mert ezen még nem is gondolkodtam.

– Nem tudom, hisz annyi időm van még eldönteni – magyaráztam felbátorodva.

– Na látod, Dávid, pont ez a probléma a mai fiatalokkal. Erre szoktam azt mondani, hogy a legtöbb ember 25 évesen meghal, de csak 85 évesen temetik el. Sokat kell még tanulnod az életről, de az az előnyöd, hogy fiatal vagy, és rengeteg idő van megtapasztalni a dolgokat. Viszont ezt a tényt sem szabad életbiztosításnak vened, mert az idő hamar elrepül, és ha nem használjuk ki okosan, a hátralévő életünket csalódottan fogjuk leélni.

– Nem értem, mit kéne még tanulnom róla. Kifejtenéd részletesebben? – kíváncsiskodtam.

– Először is nézzük meg egy átlagember életét: megszületik, óvodába jár három-négy évet, elvégzi az általános iskolát, középiskolába jár négy-öt évet, leérettségizik, ezután a felsőoktatásban tanul tovább, ahol diplomát szerez – vázolta fel komoly stílussal. – Ugyanezt az utat járod te is, ahogy a szüleid és a tanáraid tanácsolták, ugye?

– Azt hiszem, igen. De mi ezzel a baj? – kérdeztem értetlenül.

– Eddig semmi – válaszolta. – A probléma ott kezdődik, hogy az emberek többsége nem tudja, hogy ezután mit akar kezdeni az életével. Ha tudja is, fél belevágni a vágyai megvalósításába, ezért alkalmazottként helyezkedik el egy olyan munkahelyen, aminek semmi köze nincs a hosszú távú céljaihoz. A mindennapjai pedig úgy telnek el, hogy reggel felkel, bemegy a munkahelyére nyolc-tíz órát dolgozni, fáradtan hazaér, leül a tv elé, majd reggel kezdődik minden előlről. Mondd, ilyen életet szeretnél élni te is, Dávid? – érdeklődött határozott hangvétellel.

Ekkor egy kicsit megijedtem a stílusától, viszont kezdtem megérteni, mit akar mondani.

– Természetesen ennél izgalmasabb életet szeretnék élni, és szeretni akarom azt, amit csinálok – vágtam rá.

– Nagyon helyes – felelte –, mivel az alkalmazottak többsége nem is szereti azt, amit csinál, ezért gyűlölik a hétfőket és várják a pénteket. Ezt személyesen figyeltem meg a saját alkalmazot-taimon is. A hétvégéket arra használják, hogy kimeneküljenek a realitásukból, vagyis egy héten négy és fél napot pazarolnak el az életükből egy olyan dologra, amit ki nem állhatnak, és csupán két és felet töltenek boldogan. Negyven évig csinálják ezt, mert a biztonságra törekednek, és a fix bevételre, hogy fizetni tudják a hiteleiket, kiadásait. Biztonsági játékot játszanak, de nem ismerik fel, hogy akkor vannak a legkiszolgáltatottabb helyzetben, amikor valaki másnak dolgoznak alkalmazottként. Ezt a legtöbb munkáltató nagy része ki is használja az alacsony fizetések és a túlórák kapcsán. De az alkalmazottak nem mernek velük szem-beszállni, mert félnek, hogy elveszítik az egyetlen bevételi forrást jelentő állásukat. Én pont ezért próbálok megértően közeledni a saját alkalmazottaim felé. Eddig tudsz követni, Dávid?

Egészen belemerengtem a gondolataimba, persze nem azért, mert máson járt az agyam és nem figyeltem, hanem mert kezdett világossá válni, hogy a legtöbb ember miért olyan stresszes és lobbánékony.

– Persze, folytasd! – szóltam türelmetlenül.

– Dióhéjban, negyven éven keresztül minden egyes napjuk ugyanúgy telik, aztán 65 évesen nyugdíjba vonulnak, de mi-

vel nincs elegendő megtakarított pénzük vagy befektetésük, és a nyugdíjuk is túlságosan kevés, rákényszerülnek, hogy megromlott egészségi állapotban is munkát vállaljanak, hogy ne haljanak éhen. Ezért állítottam azt, hogy legtöbb ember 25 éves korában meghal, de csak 85 évesen temetik el, mivel ezt a köztes időt nem lehet életnek nevezni. Amikor minden egyes napjuk ugyanúgy telik, és azért élnek, hogy dolgozzanak, mert a számláikat ki kell fizetniük. Emellett kikapcsolódni és utazni sincs idejük, hiszen abból az évi három hét szabadságból erre sem jut idejük, maximum évente egyszer egy-két hétre.

Teljesen le voltam sokkolva. Persze, tisztában voltam eddig is ezekkel a tényekkel, de számomra és a legközelebbi ismerőseim számára ez volt a normális. Fel sem merült bennem, hogy változtatni akarjak. Eddig a pontig.

– De mondd, ezek az emberek miért nem változtatnak? – faggatóztam.

– A fő probléma a közoktatással van. A közoktatás kizárólag azt tanítja meg nekünk, hogy hogyan adjuk el az időnket, tehát hogyan legyünk remek alkalmazottak, de azt már nem, hogy hogyan csináljunk pénzt nem az időnk eladása által. Ehelyett arra tanít minket, hogy hogyan memorizáljunk és hogyan töltsünk ki tesztfeladatokat, de arra sem tanít meg, hogy hogyan gondolkodjunk, hogyan oldjunk meg egyes problémákat, tehát

”

Hogy a p'csába tudja egy ember
élvezni azt, hogy 6:30-kor felkel az
ébresztőre, megreggelizik, fogat mos,
órákat ül a dugóban csak azért, hogy
eljusson egy helyre, ahol rengeteg
pénzt keres valaki másnak, és elvárják
tőle még azt is, hogy hálás legyen
a lehetőségért.

CHARLES BUKOWSKI

”

belénk neveli azt, hogy hogyan engedelmeskedjünk másnak és kövessük más emberek utasításait azzal szemben, hogy hogyan legyünk sikeresek, önállóak és hogyan jussunk pénzhez nem alkalmazottként – felelte eltökélten István.

– Hogyan tudnék más életet élni? – kíváncsiskodtam türelmetlenül.

– A lényeg, hogy olyan munkát válassz, amit szeretsz csinálni. Amikor megtaláltad, akkor nincs más dolgod, mint őrült módon tanulásba kezdeni. Abban az esetben, ha például ügyvéd, orvos vagy tanár szeretnél lenni, mindenképpen az iskolában kell jól helytállnod, mert az oktatás fogja megadni neked azt a tudást, amivel majd el tudsz helyezkedni ezeken a területeken. De ha vállalkozó szeretnél lenni, akkor nem szabad beleesned abba a hibába, hogy a közoktatástól várod el azt, ami egy sikeres vállalkozás felépítéséhez szükséges. Én sem az iskolában tanultam meg, hogyan irányítsam a cégeimet, vagy hogyan bánjak az alkalmazottakkal. Bevallom őszintén, diplomám sincs, mégis két Porsche áll a garázsomban. Az iskola összetöri a vállalkozókat, mert az a hely nem a vállalkozóknak épült, hanem az alkalmazottaknak. Ne hagyd hogy az iskoláztatásod hatással legyen a tanulásodra – magyarázta.

– Egyet nem értek. Akkor a szüleim miért javasolják azt, hogy végezzem el az egyetemet, diplomázzak le, helyezkedjek el

egy jó cégnél és legyen egy biztos, jól fizető állásom? Talán direkt rosszat akarnak nekem? – faggatóztam tovább.

– Dehogy akarnak neked rosszat! – kiáltott fel hangosan. – Azért mondják, mert az ő korukban ez volt a működőképes. Azért működött ez, mert az egyetlen hely, ahonnan az információt be lehetett szerezni, az az iskola volt. Én ilyen koromban ezért nem tudtam belevágni, mert ugyanúgy, ahogy neked, nekem sem volt közeli ismerősöm, aki sikeres vállalkozó lett volna, illetve internetem sem volt, hogy onnan tanuljak. Viszont ma már teljesen más világban élünk, ahol az információ más helyről áramlik, mint néhány évtizeddel ezelőtt. Köszönhetően az internetnek, jelenleg csak előkapod a telefonodat a zsebedből és néhány másodperc alatt bármilyen kérdésre megtalálod a választ, vagy ha bármit meg akarsz tanulni, akkor a segítségével megtanulhatod. Tehát az, amit a szüleid és nagyszüleid mondanak, lehet, hogy 20-40 éve működött, de jelenleg teljesen máshonnan tanulunk és keresünk pénzt, az internetnek hála.

– Ha jól értem, ha vállalkozó akarok lenni, iskolába sem kell járnom? – vágtam közbe.

– Nem arra céloztam, hogy ne járd iskolába, csupán szeretném, ha felfognád, hogy nem a végzettséged miatt leszel sikeres. Nyilván elengedhetetlen az egyetem és a diploma, ha orvos, ügyvéd, mérnök vagy könyvelő akarsz lenni. De ha vállalkozni

akarsz, akkor semmi szükséged nincs rá, hiszen a diploma azért kell, hogy a munkáltatónak igazold, hogy van valamilyen végzettséged az adott területen, hogy alkalmazzanak a cégnél – válaszolt összeszedetten.

– Akkor egy vállalkozónak semmi értelme egyetemre járnia? – kérdezősködtem tovább.

– Ha vállalkozni szeretnél, akkor az egyetlen előnye az egyetemnek, hogy kapcsolatokat építesz ki, szocializálódasz, megtanulsz kommunikálni, és megtanulsz néhány alap dolgot mindenről. De ahhoz, hogy vagyont halmozz fel és sikeres legyél, magadat kell fejlesztened. Gondolj bele, hogyan taníthatna az iskola a sikeres vállalkozói létre, ha a tanárok is alkalmazottak, tehát az idejük eladásából van bevételük?

Ebben a pillanatban komolyan elgondolkodtam azon, hogy a szüleim akarata ellenére nem fogok a felsőoktatásba jelentkezni. Ami elvégre nagy hiba lett volna, hiszen nem szabadott beleesnem abba a tévhitbe, hogy az egyetem kihagyásával automatikusan gazdag vállalkozó leszek. De azért feltettem a kérdést:

– Szerinted mit érhetek el csupán csak egy érettségivel?

– Nézd, Dávid! Számos dollármilliárdos vállalkozót ismerünk, akiknek nincs diplomájuk, mint például Bill Gates vagy Mark Zuckerberg. A diploma és a közoktatásban elért kimagasló eredmények azért kellenek, hogy a vállalkozóknak dolgozhass,

vagyis azoknak, akik problémákat oldanak meg és jobb helyé teszik a világot, akárcsak azok a személyek, akiket az előbb említettem. Az iskola arra való, hogy belénk nevelje, hogyan engedelmeskedjünk másnak és kövessük más emberek utasításait, azzal szemben, hogy hogyan legyünk sikeresek, önállóak és hogyan keressünk pénzt értékteremtéssel – magyarázta.

– Mit értesz az alatt, hogy értékteremtés? Hogyan teremtünk értéket? – kérdeztem egyre érdeklődőbben.

– Ehhez először meg kell értsd a következőt – mondta fennhangon. – A pénz teremtésének három szintje van. Az első a társadalom 97 százaléka képes elérni. Ez az, amiről az előbb beszéltünk, amikor az idődet cseréled el pénzre, mint például ha dolgozol egy munkahelyen, mint a szüleid. Ez egyáltalán nem „skalázható”, és az emberek mégis negyven évet töltenek benne abban reménykedve, hogy meggazdagodnak. A skalázás azt jelenti, hogyha valami működik, szimplán csak több pénzt teszel bele, és ezáltal egyenesen arányosan több pénzt is csinálsz. Ez azért nem skalázható, mert mindenkinek csak 24 órája van egy nap. Remélem eddig minden világos.

– Persze, eddig teljesen – helyesletem.

– A másodikat a társadalom 2 százaléka képes elérni; ez az a szint, amikor a befektetések fizetnek nekik, mint például ingatlanok, részvények. Ez azért nagyon jó, mert itt a pénz pénzt

”

A való világban a legokosabb
emberek azok, akik hibákat
követnek el és tanulnak belőlük.
Az iskolában a legokosabb emberek
nem követnek el hibákat.

ROBERT T. KIVOSAKI

”

csinál, az előzőnél viszont az idődet cserélted el pénzre. Ez akkor is pénzt csinál, amikor alszol vagy bármi mást csinálsz, ellentétben az elsővel! – érvelt tovább a főnök.

– Értem, idetartozol te is? – érdeklődtem.

– Nem, én a harmadik és egyben a legszűkebb csoportba tartozom. Ezt a szintet a társadalom csupán 1 százaléka tudja elérni. Ez az, amikor több bevételi forrásod van, vagy mások dolgoznak neked és nem egy lábra támaszkodsz.

Egyre jobban kezdtem csodálni a főnökömet. Annyi mindent létrehozhatott már. Egyre nagyobb érdeklődéssel hallgattam, ahogy szövegelt.

– Mondd, mit jelent az, hogy nem egy lábra támaszkodsz? Ezt képletesen értetted, igaz? – kérdeztem értetlenkedve.

– Most jól figyelj, Dávid, mert ez roppant fontos lesz – mondta nagyobb hangerővel, de barátságosan. – Fogd fel a pénzügyeidet úgy, mintha egy asztal lenne. Minden egyes bevételi forrás, ami pénzt hoz neked, egy lába az asztalnak. Ha csak egy lába van az asztalodnak és azzal a lábbal történik valami, akkor az asztal összedől. Minél több lába van, annál stabilabban áll. A jövőben neked is erre kell majd törekedned, hogy több lábbon tudj állni az életben! Érted már, Dávid? – kérdezett vissza a főnök.

– Így már világos! De honnan tanulhatnám meg az utolsó két szintet, ha az iskolában ezt nem tanítják? – faggatóztam kétségbeesetten.

– Ezeket önállóan kell elsajátítanod, de ne ess kétségbe, ha továbbra is ilyen keményen dolgozol, ahogyan a mai napon, ígérem, megtanítok neked egy-két dolgot a vállalkozásról.

Csak ekkor eszméltem rá, hogy mekkora lehetőség volt ez számomra. Egyszerre kereshettem pénzt és ezzel párhuzamosan megtanulhattam, hogyan legyek sikeres és gazdag. Viszont azt is tudtam, hogy hatalmas fába vágtam a fejszémet és rendkívül keményen kell majd dolgozzak azért, hogy tanulhassak.

– Rendben, áll az alku! – egyeztem bele.

Akkor még nem is sejtettem, hogy ez lesz életem legjobb üzlete.

– Arra azért kíváncsi vagyok, miért ilyen ruhában jöttél dolgozni? Vagy talán ebben szoktál dolgozni? – faggatózott a főnök a cuccaimat fürkészve.

Kicsit zavarba jöttem, de úgy éreztem, muszáj vagyok elmondani az igazságot.

Hát... – kezdtem hozzá bátortalanul. – Szerettem volna, ha a többi itt dolgozó srác felfigyel a drága öltözékemre.

István hangos kacarászásba kezdett. Majd ugyancsak hamar komolyra fordította a szót.

– Na látod, ez egy hatalmas probléma a mai társadalommal. Olyanok szemében szeretnének többnek kinézni, akiket nem is ismernek vagy éppen utálják őket... – jelentette ki határozottan.

Ekkor iszonyatosan elszégyelltem magamat, mert tudtam, hogy igaza van. De azért kíváncsivá tett.

– Ennek mi az oka? – kérdeztem.

– A legtöbb ember nagyon erősen függ más emberek véleményétől, és elsősorban nekik akarnak megfelelni, nem pedig saját maguknak. Emiatt egy folyamatos megfelelési kényszer van bennük, hogy lépést tudjanak tartani az ismerőseikkel, a szomszédal vagy adott esetben olyan emberekkel, akiket ki nem állhatnak. Viszont a közösségi médián látják, hogy hogyan élnek, és meg akarják előzni őket. Sokszor ezt nem is a saját pénzüikkel érik el, hanem képesek hitelbe verni magukat például azért, hogy jobb autót vegyenek, hogy imponálni tudjanak másoknak – magyarázta egyre magasabb hangvétellel.

– Na de mi ennek a legnagyobb hátulütője? – vágtam közbe.

– Pont az, amit az előbb kiemeltem. Sokkal nagyobb lesz a kiadásuk, mint ami kényelmes lenne számukra, és így eléggé a határon élnek anyagilag. Emiatt nem érzik magukat biztonságban, mert tudják, ha nem lenne bevételük három hónapig, akkor nem tudnák fizetni a törlesztőrészleteket, és az utcára kerülnének. Emiatt teljesen ki vannak szolgáltatva a munkáltatóiknak,

sőt még pluszmunkákat is vállalnak, és 12-16 órában otthon sincsenek azért, hogy fizetni tudják annak a háznak a kiadásait, amit azért vettek, hogy olyan embereket nyugözzenek le, akiket nem is feltétlenül kedvelnek.

– De miért csinálják ezt? A legtöbb ember csak felismeri ezt a függőséget, nem? – vágtam a szavába ismét.

– Voltaképpen ez is az őket körülvevő emberekre és a köz-oktatásra vezethető vissza, ami azt tanítja, hogy csak úgy tudunk pénzhez jutni, ha az időnket adjuk el, így az egyetlen bevételi forrásuk a munkahelyük lesz. Még a szüleik sem tanították meg nekik, hogyan bánjanak a pénzüikkel, mivel ők is alkalmazottnak lettek nevelve, akárcsak te. Ne vedd sértésnek, de ez így van. Generációs problémával állunk szemben.

Legbelül a sírás kerülgetett, de egyre jobban érdekelt, hogyan tudnék változtatni akkori helyzetemen.

– De miért olyan munkahelyet választanak, amit utálnak, hiszen annyi munkahely van? – tudakozódtam vékony hangon.

– Azért azt választják, mert az többet fizet nekik. Viszont nem lenne szükségük több bevételre, ha nem akarnának más embereknek megfelelni. Mivel sokkal kevesebb pénzt költenének, ha nem akarnának a kacatjaikkal lenyűgözni másokat. Ezzel kevesebb lenne a kiadásuk, és választhatnának olyan munkahelyet, ahol boldogan töltik a mindennapjaikat, és teljes szívvel

dolgoznak azért, hogy az adott céget vagy az államot előrevigyék. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy alkalmazottként is lehet boldog életünk, csak helyes gondolkodásmód szükséges hozzá. Azonban így is nehéz kikerülni ebből a kerékből, ugyanis akikkel körülveszik magukat, ugyanúgy abban élnek, ezáltal még csak hasznos tanácsot sem tudnak tőlük kérni, de valószínűleg nem is akarnak, mert úgy gondolják, hogy ez a normális, amiben élnek. Hiszen ezt látják a környezetükben, ebbe születtek bele, így nem is tudják, hogy mennyivel másabb, szabadabb életük lehetne, meert nincs meg a kellő információjuk, hogy hogyan tudnának kilépni ebből. De mivel olyan emberek tanácsait fogadják meg, akik maguk is sikertelenek, így ők is azok maradnak – magyarázta önfeledten. – Most már látod ezt a problémát, Dávid?

Szóhoz sem jutottam. Hihetetlen, hogy mekkora hatással volt rám ez a beszélgetés. Kevesebb mint egy óra alatt 180 fokos fordulatot vett a gondolkodásmódom. Teljesen máshogy kezdtem el vélekedni a pénzről, az iskoláról, és arról a társadalmi közegről, amiben éltem. Úgy éreztem, mintha az eddigi 17 évem során teljesen rossz úton jártam volna.

István felajánlotta, hogy hazavisz, ami hatalmas élménynek ígérkezett fiatal énemnek, hiszen még sosem ültem ilyen luxus-autóban azelőtt. A kocsiban derítettem ki róla, hogy ő is azon a puccos környéken él a feleségével, ahol Levi családja. Furcsáll-

tam, hogy ilyen idős kora ellenére nincsenek gyerekei, de ezen hamar túllendültem. Amikor a házunk elé érkeztünk, a Porsche sportos motorhangjára a szüleim is felfigyeltek. Mikor elmeséltem nekik a napomat, gyanakvóan megkérdőjelezték a főnököm szándékait, mi több a gazdagságát is. Ez engem nemigen tudott meghatni. Lefeküdtem aludni, hisz tudtam, hogy holnap ismét kemény nap vár rám.

KÉRDÉSEK, FELADATOK

1. Mikor van valaki a legkiszolgáltatottabb helyzetben?
2. Mi az a fontos dolog, amit nem tanítanak az iskolában?
3. Mi a különbség a pénz teremtésének három szintje között?
4. Mit tartunk a legfőbb információforrásnak napjainkban?
5. Milyen esetben elengedhetetlen valaki számára a diploma?